

STARGÅTE SG-1

Titkok

by Emilia Von

Jogi közlemény!

A történet azért íródott, hogy kikapcsolódást nyújtson az olvasóknak és kiegészítse a sorozatok világát.

A jogok tehát a sorozat készítőinél és a sorozat forgalmazóinál vannak.

Semmiféle anyagi juttatás nincs. Az alkotás nem pénzszerzés céljából készült!

A történet megtalálható még a StargateLives Csillagkapu Fan Fictions internetes oldalon is.

Elektronikusan megjelent 2016-ban.

Írta: Emilia Von

<http://stargatelives.ucoz.com/>

Jitkok

A Parancsnokságon Deniel egy könyvet keresett, miközben Jack a laborba érve csodálkozva nézte Őt, miközben a tudós össze-vissza dobált mindent.

- Mit csinál?

- Keresek egy könyvet. - jön egy suta válasz a könyv és egyéb dologhegyek mögül.

- Szabadna megtudnom miért? - érdeklődik Jack, bár a könyvekért nem rajong, a jelenlegi káosz felkeltette az érdeklődését. Deniel most még jobban bele volt merülve valamibe, mint általában. Úgy látta fontos lehet neki az a könyv.

-A PX527-ről hozott hieroglifákat szeretném megfejteni, de nem találok a könyvet. - nem lett túl bő a válasz, de Jack-nek pont elég volt. A többi tudományos szöveg úgy is csak felesleges időpazarlás lett volna.

- Hát akkor jó munkát.

Jack kilépett a szobából és hirtelen megfordult, visszasétált.

- Deniel nincs véletlen az asztalán? - vetett fel egy feltevést az ezredes.

Deniel megnézte az asztalán lévő könyveket. Megakad a szeme a keresett könyvön.

- Honnan tudta? - csodálkozott.

- Csak úgy gondoltam... Ahogy itt az előbb a polcokról dobálta le azt a rengeteg könyvet, nem nyúlt az asztalához, hát szoltam nézze meg ott is, mielőtt még földrengés sújtotta területnek nyilvánítanák a szobát. - majd egy elégedett mosollyal elhagyta a könyvektől zsúfolt labort.

Sam és Dr. Fraiser a laborban beszélgetett. Egy rendkívül nehéz dobozról, amire eddig nem jöttek rá, mi lehet.

- Maga szerint mire való? - érdeklődött Carter.

- Hát...Orvosként szemlélve nem sok ötletem van. - válaszolta a doktornő.

- Valamiféle fegyver? - tűnődött Sam.

- Nem hiszem. - válaszolta Janet, majd elmosolyodott - Maguk katonák mindig csak a fegyverekre gondolnak...

- Meg kellene vizsgálni a biztonság kedvéért. - mosolyodott el Sam az orvos ragelésésán.

Védőruhát húztak. Ki is nyitották a dobozt, de csak régi edényekre hasonlító agyagtárgyakra bukkantak benne. A doboz belseje lyukacsos volt, de ennek nem tulajdonítottak nagy jelentőséget.

- Ezért ez a nagy felhajtás? - méregette a doki a dobozt.

- Lehet, hogy a dobozt egy másik bolygóról hozták és edénytárolóként használták. - nézte Sam is -

Úgy nézem ezek a tárgyak mindennapi használati edények és egyéb ilyesféle dolgok lehettek. Se nagy technikai felfedezés, se orvostudományhoz kapcsolódó eddig ismeretlen információk nincsenek. Ez is mehet Deniel laborjába. - állapította meg Sam.

Hirtelen aktiválódott a kapu. Egy Tok'ra érkezett és hírt hozott, hogy Jacob Carter fogságba esett. Apophis fogta el. Még életben van. Hammond és a Csk-1 eldöntötték, hogy a csapat elmegy kiszabadítani Jackob - ot. A megbeszélés után Sam aggódva igyekezett az öltözők felé. Jack vigasztalni próbálta. Ez jól esett Samnek.

- Az apja biztos, hogy jól van. Tud magára vigyázni. Meg ott van Neki Selmak is. Nem lesz gond.

- És ha nem? - nézett rá Sam gondterhelten.

- Kiszabadítjuk, ezt megígérem. - mondta Jack komolyan és egy bátorító mosoly közepette.

- Biztos, hogy sikerül? Apophis is ott van és biztos , hogy ránk vár. - töprengett Carter tovább.

- Elegem van már abból a hamis prédikátorból. Nem tudna már egyszer nyugton maradni. - dűnnyögött Jack.

Jack kezdett idegessé válni, mire Sam nyugtatta le őt, mert így is nagy a feszültség, nem kell még jobban fokozni.

- Hagyja abba Uram, kérem!

- Bocsánat, nem volt szándékos.

- Gyerünk, mert szeretnék minél előbb ott lenni. - ezzel az öltözők felé vették az irányt.

Átérve a kapun egy Jaffan hadsereg várta Őket. Azonnal harc alakult ki közöttük, ám a túlerő miatt a csapat megadásra kényszerült. Lefegyverezték Őket, majd Apophis elé vezették a foglyokat.

- Itt a felmentő sereg. Már vártalak titeket. - mosolygott.

- Maga már megint nem tudott nyugton maradni. - mordult meg Jack kelletlenül

- Ezredes kérem. - próbálta Deniel nyugtatni felettesét, mert tudta, hogy elég veszélyes ilyenrel indítani a "beszélgetést".

- Elfogtam egy Tok'rat, ezért jöttetek? - tért a lényegre a Goa'uld.

- Igen, hol van? - érdeklődött Sam idegesen.

- Ahol Ti is lesztek. Vigyék Őket, két nap múlva nyilvános bírálás alatt döntök a sorsukról!

A Jaffák bevetették Őket a tömlöcbe. Sam meglátta apját és odarohant hozzá.

- Apa! - szólította meg mellette térdelve.

- Sam... Te, hogy kerülsz ide? - csodálkozott.

- Jöttünk kiszabadítani Téged. - mondta mosolyogva - Jól vagy?

Jött pár Őr és elhurcolta Teal'c-et. A többiek tehetetlenül nézték. Leülnek és tanakodni kezdenek, azon hogyan lehetne kiszökni innen.

- Mi lenne, ha valaki úgy tenne, mintha megölné magát, mert úgy is két nap múlva meghalunk, ha nem találunk ki valamit. Na és akkor kiabálunk... - ismertetett egy tervet Jack.

Az őrség ismét feltűnt és visszahozták Teal'c-et. Mindenki meglepődött, mert elég kevés idő volt ez, a vallatásra.

- Tealc! - lépett oda hozzá az ezredes.

- O'Neill, megkínóztak, de nem mondtam semmit, és nem is fogok soha. - válaszolta.

- Pihenj, addig elmesélem a tervünket. - mondta, majd elismételte amit eddig a többieknek mondott és folytatta - , hogy vigyék ki innen. Kinyitjuk az ajtót, azután leütjük az őroket.

- Két őr van. - mondta Teal'c.

- Ki lesz az? - érdeklődött az ezredes.

- Én. - vállalta magára Deniel.

- Jó. Jackson. - egyezett bele O'Neill.

- Mikor? - érdeklődött még Deniel.
- Egy kicsit később, most pihenjünk kicsit. Már „ahogy” lehet itt pihenni... - javasolta az ezredes és mindenki egyetértett.

Éjszaka a telihold bevilágított a tömlöcbe. Felébredtek, és Deniel úgy tett mintha leszúrná magát. Ekkor a többiek kiabálni kezdtek. Odament két ór és megkérdezte mi történt. Ők a terv szerint cselekedtek. Leütötték az öröket és kimentek. Tiszta volt a levegő, és ez nagyon furcsa volt és ezt Teal'c meg is jegyezte. A kapu körül nem volt senki. Elindulnak. Deniel tárcsázott. Ekkor rájuk támadtak a Jaffák. Jack, Carter, Teal'c és Jackob Carter harcolt az ellenséggel. Mielőtt átjutottak volna, lelőtték Sam-et. Jack érte ment és felkapta. A Parancsnokságon orvosi csapat vitte el Sam-et. A csapat és Jackob a tanácsteremben várták a fejleményeket. Janet most látja el Samet, épp, hogy nem a szívét találták el, érkeket az információk. Az operáció után Sam állapota nem javult. Ezt Fraiser közölte Hammonddal és a többiekkel. Sam apja ideges volt, félt, hogy a lánya nem éli túl. Nagy volt a feszültség. Jack kiment a teremből és elment a szobájába. Teal'c utána sietett. Jack ólt az ágyán és lefelé nézett. Látszott rajta, hogy nagyon rosszul viseli, ami Sammel történt. Ő is fél, hogy nem éli túl. Teal'c beért a szobába, becsukta az ajtót és megállt Jack mellett.

- Többet jelent számodra mint mások a bázison. - jelentette ki.
- Nem csak aggódom érte. - védekezett O'Neill.
- O'Neill nem kell félned, én nem mondom el.
- Ugye Te tudsz a zata..zat izé... ügyről.
- Igen, O'Neill, tudok róla.
- Akkor tudsz mindent.
- Nem akarod elveszteni őt.
- Úgy érzem, hogy én vagyok az oka. Nem figyeltem oda rá eléggé.
- Nem Te tehetsz róla, mással is megeshetett volna.
- Lehet, de most Ő van élet és halál között.
- Ha szereted mennyi oda.
- De, mi van Hammonddal?
- Semmi O'Neill.
- De hát...
- Jack a tábornoknak is van felesége. De, azt nem tiltja meg neked, hogy a csapattársad mellett legyél, még ha az nő is.
- Kösz Teal'c!

Az ezredes sokszor meglátogatta Samet a gyengélkedőn, miután kijött a kómából. Egy hónap elteltével Sam már újra munkába állhatott. Ennek egyik oka, hogy a Tok'ra egy különleges műszerrel segítettek neki meggyógyulni. Sam újra a laborok felé vette az irányt, itt Dr. Fraiserrel találkozott.

- Janet. - mosolyodott el.
- Hogy érzi magát Sam?
- Jól. Nagyon szépen köszönöm azt, amit értem tett. - válaszolta őszinte mosollyal.
- Ennek örülök. - mosolyodott el - Nincs mit megköszönni. Ez a munkám. - válaszolta komolyan Janet, de érződött rajta, hogy nem csak orvosi kötelesség tudat vezérelte, hanem baráti érzelmei is.
- Mi van azzal a dobozzal? - érdeklődött Sam.
- Azóta semmi baja sincs. - jegyezte meg - Ott van, ahol eddig is. Deniel a fordítással volt elfoglalva, azt hiszem.
- Hát akkor nincs értelme megnézni, míg Deniel nem végez a munkával. Úgy sincs benne semmi érdekes. - s ezzel inkább a nap többi részét a saját laborjában töltötte elemzéssel.

Deniel a laborjában fordította a szöveget, amit a PX527-ről hoztak, már majdnem kész volt. Remélte mihamarabb sikerrel jár. A tanácsteremben másnap Deniel ismertette a lapon lévő szöveget.

- "Ez az őseink titka, aki elmerészezi vinni, pár hónap után, az átok veszi át az irányítást azon a földön. De, aki négy hónap alatt visszaviszi a ládát, az kegyelmet kap."

Ezt követően a CsK-1 az indítócsarnokban gyülekezett, hogy visszavigyék a ládát.

- Sok sikert! S minél hamarabb térjenek vissza a bázisra. - utasította Őket a tábornok.

- Rendszerben tábornok, CsK-1 indulás!

Átérve a kapun a csapat arra helye ment, ahol a ládát találták.

- Rakjuk le gyorsan, és tűnjünk el. - nézett körbe Jack katonai rutinnal, remélve senki sincs itt és nem botlanak ellenségbe.

Sam-en látszott, hogy nincs jól, nekitámaszkodott egy oszlopnak.

- Carter, jól van? - nézett rá O'Neill eltöprengve és aggódó pillantással.

- Egy kicsit szédülök Uram, és fáj a fejem. Elmúlik. Lehet többet kellett volna pihennem.

- Sam. Jobb, ha visszamész, nehogy még rosszabbul legyél. Ezt már elintézzük nélküled is.

- Nem kibirrom, csak rakjátok vissza a ládát.

Deniel a helyére rakta a dobozt. A láda kék fényben kezdett világítani, majd elaludt.

- Szerintem minden rendszerben, mehetünk is. - lépett el onnan Jackson.

Ekkor Sam hirtelen összeesett, Jack odarohant hozzá. Leellenőrizte az élet funkcióját, majd az ölébe kapta.

- Az élet funkciói rendszerben. Deniel menjen tárcsázzon! Teal'c fedezz, nehogy véletlenül itt legyenek a Jaffák.

Megnyílt a kapu. Átérve a bázisra, a sürgősségek elsiettek Sammel.

Két órával később a doki értesítette a csapatot, hogy Sam jobban van. Nem tett neki jót az utazás, ezért még kell neki egy kis pihenő.

- Be lehet menni hozzá? - érdeklődött Jack.

- Igen, de ne maradjanak sokáig. - válaszolta Janet.

- Rendszerben. - mosolyodott el Deniel.

Jack a gyengélkedőn ült már egy ideje, Sam eddig aludt.

- Hello, Carter!Hogy érzi magát? - szólította meg, mikor látta, hogy felébredt.

- Köszönöm jobban.

- Mindenki aggódott magáért. Örülünk, hogy jobban van.

- Janet azt mondta, kell még pihennem, ezért pár küldetést ki kell hagynom.

- Az a legfontosabb, hogy minél előbb felépüljön. - értett egyet Jack is - Nyugalom, a küldetések megvárják.

- Igen, addig is majd dolgozom valamin a bázison. - értett egyet Carter is.

- Na jó megyek, hagyom pihenni, mert még a végén kapok a dokitól, hogy miattam nem bír pihenni. - állt fel Jack.

- Jack, magát mindig szívesen látom, jöhet nyugodtan nem zavar!

- Ezt jó hallani!

Érezhetően rezgett a levegő kettejük között, majd Jack kiment a gyengélkedőről.

Jack a folyosón menve nagyon örült Sam előző mondatainak, hogy „Jöhet nyugodtan, hogy őt szívesen látja”. Hirtelen megszólalt a riasztó, nem tervezett aktiválást jelzett. Jack egyenesen a kapuszobába vette az irányt. Az Íriszt épp akkor nyitották ki, és hát ki jött át a kapun? Narim. Jack

előbbi érzései egy másodperc alatt elszálltak, a helyükre pedig ijedség, határozatlanság, félelem, és féltékenység költözött. Hammond rögtön elindult köszönteni Narimot. Jack mikor magához tért, első mondata ez volt:

- Mit keres itt ez a barom? - látta, hogy Őt még nem látták meg, ezért gyorsan eltűnt onnan, nem akarta látni Narimot. Rohanása közepette Denielbe botlott.
- Jack, Te hova rohansz?
- El innen, minél messzebb ettől a baromtól!
- Kitől?
- Narimtól!
- Narim itt van? Miért jött?
- Nem tudom, és nem is akarom!

Jack fogta magát és rohant tovább, majd a szobájába berontva kicsit sikerült hangosan „becsuknia” az ajtaját. Leült az asztalához és elővette a laptopját és elkezdte írni a jelentést, amit még nem fejezett be.

Kis idővel utána azt vette észre, hogy csak gépel össze-vissza mindent, és hogy ideges. Elgondolkodott, mi lesz, ha Narim beszél Sammel? Mi lesz, ha mond neki valamit, valami olyat, amit, ha Ő meg fog tudni, akkor vége lesz mindennek? Félt, hogy elveszíti Samet, félt, hogy Sam jobban szereti Narimot. Eszébe jutott, amit Teal’c mondott neki, arról, hogy Hammond nem tiltathatja meg neki, hogy meglátogassa, hiszen a felettese.

Eközben Samet kiengedték a gyengélkedőről, és a folyosón találkozott Narimmal.

- Narim, Te itt vagy? De nagy meglepetés!
- Shamanta! Örülök, hogy látlak! Hallottam mi történt, remélem már jobban vagy.
- Igen, köszönöm. Mi járatban?
- Hoztam pár információt a rendszerurakról, de nem olyan fontosak, főleg azért jöttem, hogy láthassalak.
- Ez kedves tőled.
- Szeretnék veled beszélni négy szemközt, ha lehet.

Eközben Jack úgy döntött elmegy megnézni Samet. Ahogy elindult, látta Samet és Narimot, ahogy bemennek Sam szobájába.

Jack majd összeesett a féltékenységtől, haragjában Denielhez rohant, hogy megtudja minek jött ide Narim.

- Mit keres itt ez a Kasanova?
- Hozott pár információt a rendszerurakról, és nyugi már Jack! Különben is mi ütött beléd?
- Semmi!

Majd kirohant a szobából.

Sam és Narim beszélgetnek.

- Gondolkodtam kettőnkéről. - Narim szólalat meg.
- És mire jutottál?
- Arra, hogy szeretlek téged. Szeretném megkérdezni, eljönnél-e velem az én bolygómra.
- Hát... - ez hideg-zuhanyként érte a nőt -, nem is tudom...
- Ha nem akarsz, nem kell eljönnöd, meg ha nem kedvelsz. Én nem akarlak kényszeríteni.

- Narim Te kedves, figyelmes vagy, de ...
- Van valakid?
- Nem csak...
- Mást szeretsz.
- Nem, akarlak megbántani...
- O'Neill az ugye?
- Hát...
- Tudom, hogy Ő az. Ne félj, nem mondom el senkinek...
- Tényleg nem akartalak megbántani, de jobb, hogy tudod.
- Igen, és különben is illetek egymáshoz. Ne félj, nem állok közétek, és megőrzöm a titkot.
- Köszönöm.

Narim kiment az ajtón, a távolban épp Jack jött, Narim megvárta.

- O'Neill még nem is láttalak eddig, hogy vagy?
- Jól.

- Megyek itt már nincs szükség rám.

A férfi a kapuszoba felé vette az irányt.

- Végre elmegy! - suttogta, mikor már távolabb járt. De hirtelen meglepődött, azt mondta, hogy „itt már nincs szükség rám.”

- Ez jó hír, én is pont ezt akartam mondani neki.

Úgy döntött megnézi Sam-et. Benyitott.

- Bejöhetek?

- Persze Uram, jöjjön csak!

- Narim most ment el, eléggé le volt törve.

- Hát azt elhiszem.

- Ezt, hogy érti?

- Hát, megkért menyek vele a bolygójára, mire én nem mentem bele.

- Hála istennek!

- Uram?

- Ja... csak hát tudja, elvesznénk mi itt, ha maga nem lenne. Persze nekem nagyon hiányozna.

- Én is épp ezért nem mentem bele. Hiányozna uram.

- Jól hallottam Carter?

- Igen jól, de ez legyen titok.

- A mi titkunk.

- A mi titkunk.

Mind a ketten mosolyogtak. Az Ő kis titkuk.

Sam felépülése után már végre átléphetett a kapun. A felfedezőúton Deniel talált egy érdekes oszlopot, amit persze meg akart fejteni. Hát ott is ragadtak egy jó ideig.

-Jackson gyorsabban fordítsa már azt az izét, nem érünk rá hetekig itt fordítgatni egy beton tömböt! - sürgette Deniel szöszmötölését Jack.

- Jól van már Jack! Nem lehet ezt olyan gyorsan fordítani, mégis csak egy ősi írás tele titkokkal.

- Akkor gyorsan fejtsé meg azokat a titkokat, és nyomás haza!

- Ez egy régi térképnek néz ki! Nem ártana megfejteni mit ír rajta, lehet, hogy találunk valami érdekeset.

- Ollé, még egy hét!

- Van itt valami technológia is?

- Carter! Könyörgöm, hagyja most a technológiát! A végére három hétig nem megyünk el innen.

- Itt van egy érdekes írás a térképen! Jackson, nem lenne rossz megnéznie!

- A Parancsnokságnak most már mi leszünk a nagy TITOK!

Vége